

Zalasnica.

VI.

ama sebi se je zdela Kristina neumna, da se spušča s Pepo v kake dogovore. Vendar, ko je bila enkrat v tem, ni mogla več nazaj. Obljubiti je morala Pepi, da ji bo res pomagala nabiti Mažeta. Saj je nanovo upala, da bo Pepa sama pasla, zlasti, ker se je gospodar Andrej zdaj spet potolažil in ker je Pepa zaresno obetala, da bo pametnejša.

Načrt sta naredili nekega večera na dilah. Takole bo: Popoldne pase Maže sam, zato ker hodi Zefa v šolo. Za Drnovcem je sosedov laz. Tam pase zdaj Maže pod mejo, Pepa pa nad mejo. Maže ima dolgo preklo, ki je vanjo zabodena zalasnica, na zalasnici pa binglja ogledalce. Maže stoji pod mejo in moli gor čez mejo preklo, zato, da draži Pepo. Če Pepa priteče, da mu strga preklo, tedaj preklo hitro potegne nazaj in se reži... Zdaj bo pa takole: Pepa bo zgoraj lovila preklo, Kristina bo pa lepo tiho zdolaj prišla Mažetu za hrbet... Med tednom en dan, ko bo treba brati motovilec, bo vzela Kristina košaro in bo šla za Drnovec. In tedaj ga bosta — Mažeta!

Tako je bilo tudi sklenjeno.

Maže je vrtel ogledalce na prekli, Pepa ga je motila zgoraj, Kristina se je pa bližala od spodaj... Hop! Ustrašil se je Maže, da je zakričal, izpustil preklo iz rok in odskočil v stran. Ko je pa videl, da sta le Kristina in Pepa, se je pognal nazaj in hotel iztrgati Kristini preklo iz rok, toda Pepa je bila že čez mejo in je odtrgala ogledalce in zalasnico. Povzpел se je Maže za Pepo, pa Kristina ga je oplazila s preklo po dolgem — enkrat — pa še enkrat... Potem je obmiroval in se spustil v jok. Na to pa domov. Ko so videle ovce, da gre vodja domov, so jo ubrale za njim. To je bilo sredi popoldneva.

Ogledalce in zalasnica: to oboje je bilo pa komaj še podoba prejšnjih. Ogledalce je bilo ubito, tako da je ropotala komaj še polovica stekla v okvirju. Zapona pri zalasnici je bila pa odlomljena, v vencu sta bila le še dva steklena zrna. Pepa je zajokala, ko je to oboje zagledala. Kristina pa se je na tihem veselila.

Vse bi bilo dobro, le da bi bila ostala stvar skrita. Toda sosed se je šel pritožiti Andreju, Andrej pa — ves hud in nejevoljen — je počakal Pepo in Kristino na pragu.

»Lepe reči so to! Zdaj sta začeli obe! Ni dosti, da je otrok neumen — še ti, ki se hočeš nekaj šteti, se pretepaš z otroki. Ovce v hlev, in potem v hišo: tam bomo naprej govorili!«

Ko sta prišli v hišo, je bila večerja na mizi, za mizo pa silno resni obrazi. Celo oče in mati sta molčala in se ta dan hudo držala.

»Molimo!«

Molili so in potem jedli. Tudi jedli so molče. Bilo je tako kakor takrat, ko se pripravlja k nevihti. Pepa je držala šobo. Sredi molka je pa naenkrat stegnila jezik in viknila:

»Zakaj mi je pa razbil ogledalce in zalasnico!«

»Dobro, da si se izdala!« je povzel Andrej. »Ti torej nosiš ogledalce in zalasnico. Pa tak otrok! Pokaži, da vidimo!«

Pepa se je obotavljala.

»Na mizo zloží, kar imaš!« je velel Andrej.

Pepa se je hotela še obotavljati, toda Andrejev glas je zrastel:

»Na mizo — pravim!«

»Pepa, kar ubogaj in zloží na mizo,« ji je prigovarjala mati.

Potem je Pepa privlekla na dan tisto, kar prav za prav že ni bilo več ne ogledalce ne zalasnica, ampak kos svetle plehovine.

»Ničemurnica! Tako je torej ta stvar? In ti, ki bi ji morala biti za zgled, ji to stvar kupuješ in nosiš domov! Tako kvariš otroka, ki je že itak —«

»Andrej nikar!« je pogovarjala Marička.

»Zdaj mora biti drugače!«

In Andrej je vstal izza mize in pograbil plehovino in steklovino in ju zalučil pod mizo.

»Andrej, sedi in nikar —«

»Tiho mi bodite!« je zavpil. »Jaz sem gospodar, in takole bo —«
Tedaj pa mati:

»Barbara, Barbara! Poglejte, Barbara gre!«

Res! Po vrtu proti hiši je prihajala Barbara. Za velikonočne praznike je prihajala domov.

Mati je pustila skledo in žlico in stopila Barbari naproti. Kristina in Pepa pa za njo ... Zdaj pa ti, Andrej, govóri in določaj, kako bo, če imaš kóga, ki te bo poslušal! —

Za tisti večer je bila nevihta v kraju. Ker to, da pride spet Barbara po preteku pol leta z velikim zavojem v rokah, v katerem so gotovo lepe reči: to je bilo nekaj tako posebnega in nepričakovanega, da je morala izginiti pri tem vsa Andrejeva jeza in sosedovo hudovanje.

Barbara je razložila svoje reči po mizi, in vsakdo je nekaj dobil. Ni bilo sicer ne zalasníc ne ogledalc, a bile so rute (tudi židana je bila vmes za Kristino) in mašna knjižica (za Pepo!), dà, celó cigareti (za Andreja) in tobak (za očeta) ...

Potem je Barbara ostala vse praznike doma. To so bili res pravi prazniki za Kristino. Barbara je zvedela sicer postrani za vse, kako je bilo — toda nasproti Kristini ni omenila ničesar. Pa tudi tistih pisem ni nič omenila, ki jih je bila Kristina pisala v Kamnik. Kristina zdaj ni čutila niti potrebe več, da bi bila Barbaro vprašala za kak svèt. Kristini je bilo zdaj vse tisto tako jasno in umljivo, kakor je bil jasen in solnčen tisti dan tam zunaj v naravi. Samo, da je bila Barbara tu, pa so izginili

vsi pomisleki in vprašanja... Šele, ko je Barbara po praznikih odhajala, in jo je Kristina spremila do pošte, je prišel razgovor na te reči.

Rekla je tedaj Barbara:

»Kristina, pametna bodi! Otročarije preidejo, a kar si boš v teh svojih letih pridobila resnobe, to ti bo ostalo za vse življenje. Pastirica ali dekla — kaj je nazadnje na tem? Velika pastirica ali pa mala dekla: to je zelo eno in isto. Čas in leta prestavljata človeka iz stanu v stan. Ako čas še ni prišel — zastonj segaš z roko naprej; če so pa leta tu — vse pride potem samo po sebi... Poglej mene: ali sem kdaj mnogo mislila o tem, da pojdem v Kamnik? Toda, ko je prišel čas za to, sem rekla: zdaj pa grem! In sem šla. In čez pol leta — tja v adventu — če Bog da, pridem spet domov in bom rekla: Zdaj sem pa spet tu!«

»Barbara, ali res prideš? Ali ne pojdeš v samostan?«

Barbara se je nasmehnila:

»Če je Apolonija šla, ni da bi morala jaz tudi. Saj so različni stanovi na svetu in vsi so potrebni. Poglej, kaj stori lahko šivilja na kmetih dobrega, če hoče! Da se dekleta ponekod nosijo tako neokusno: temu so mnogo krive tudi šivilje. Dekleta bi si dala že dopovedati in bi prišla do boljšega spoznanja, tako pa —. Kristina, prav je, da si mi vse pisala in povedala. Le še naprej mi vse piši in povej.«

»Barbara, jaz ti bom rada pisala!«

»In jaz ti bom kupila blaga za suknjo. V adventu, ko bom prišla, ti jo bom pa naredila, tako da boš v Božiču že v njej.«

»Barbara, ali res —?«

»Res.«

In Barbara je objela Kristino kar sredi ceste, ki je dotlej še nikoli ni bila.

* * *

Pred adventom se je Barbara izučila v šivanju in je prišla domov. Stroj je zaropotal v hiši, in dekleta so hodila od blizu in daleč in naročala obleko. Kristinina suknja je bila prva na vrsti. Blago je bila kupila Barbara v Kamniku: črno z rjavimi kvadrati, a tako majhnimi, da so se komaj videli; tako se je črno prav narahlo izpreminjalo v rjavo. Blago pa gorko in voljno, da se je kar vlivalo v roki...

In na božični večer ob polnočnici! Takrat, ko je zunaj jasno kakor podnevi, mraz pa tudi, da vse škriplje pod nogami! Takrat je bila Kristina v novi suknji, in židano ruto je imela na glavi. Ali je bila to pastirica? Ne, to je bila deklet ena — si moral reči. Med otroke se je bila sicer pomešala gori pred klopni — ampak to je bila deklet ena!

